

Bruksela, 8 czerwca 2017 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2015/0287 (COD)

10080/1/17
REV 1

JUSTCIV 139
CONSOM 248
DIGIT 160
AUDIO 86
DAPIX 227
DATAPROTECT 114
CULT 85
CODEC 1001

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	9901/17 + ADD 1, 9832/17, 9833/17
Nr dok. Kom.:	15251/15
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych (pierwsze czytanie) – Podejście ogólne = Oświadczenia delegacji do protokołu posiedzenia Rady

Delegacje otrzymują w załączeniu wspólne oświadczenie delegacji Portugalii, Francji, Włoch, Rumunii i Cypru, oświadczenie delegacji Austrii oraz wspólne oświadczenie delegacji Łotwy, Litwy i Luksemburga. Oświadczenia te zostaną włączone do protokołu posiedzenia Rady (ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych) z 8–9 czerwca 2017 r.

Dodatkowe oświadczenie – delegacji Republiki Czeskiej – do protokołu posiedzenia Rady (ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych) z 8–9 czerwca 2017 r. jest przedstawione w dokumencie 9833/17.

Wspólne oświadczenie Portugalii, Francji, Włoch, Rumunii i Cypru do protokołu posiedzenia Rady

Portugalia, Francja, Włochy, Rumunia i Cypr zastrzegają sobie prawo, by dążyć do poprawy tekstu przepisów w przyszłych negocjacjach międzyinstytucjonalnych z Parlamentem Europejskim, i oczekują, że rozmowy trójstronne zaowocują ambitniejszą dyrektywą pod względem ochrony konsumentów w Unii Europejskiej, zwłaszcza w przepisach o przeniesieniu ciężaru dowodu na dostawcę.

Kompromis zaproponowany przez prezydencję, by maksymalna harmonizacja wynosiła rok, jest niespójny z minimalną, dwuletnią harmonizacją terminu odpowiedzialności dostawcy (okres gwarancji), co bezpodstawnie utrudni ochronę naszych konsumentów względem zwykle bardzo złożonych treści cyfrowych czy usług cyfrowych.

Nie można zasadnie oczekiwać, by konsumenci byli w stanie w pełni zrozumieć takie treści czy usługi cyfrowe, a tym bardziej by potrafili dowieść braku zgodności ujawniającego się dopiero rok po jednorazowej dostawie.

Jeżeli chodzi o Portugalię, Francję, Włochy, Rumunię i Cypr, maksymalna harmonizacja wynosząca rok w przypadku terminu przeniesienia ciężaru dowodu oraz brak spójności względem proponowanego minimalnego, dwuletniego terminu odpowiedzialności dostawcy (okres gwarancji) będzie znaczną stratą dla ochrony konsumenta.

Oświadczenie Republiki Austrii do protokołu posiedzenia Rady

Pomimo swoich wątpliwości co do wymogu własnego systemu gwarancyjnego dla umów o dostawę treści cyfrowych Austria zawsze z zaangażowaniem i konstruktywnie uczestniczyła w pracach grupy roboczej w Radzie. Tym bardziej jest więc przykre, że wiele z austriackich propozycji (czy to merytorycznych, czy to prawno-redakcyjnych), cieszących się poparciem innych państw członkowskich, nie znalazło odzwierciedlenia w obecnym tekście kompromisowym. Choć w toku negocjacji osiągnięto postępy, to jednak tekst kompromisowy nadal zawiera niejasności, które spowodują dużą niepewność prawa. Dotyczy to zwłaszcza przepisów o towarach z wbudowanymi treściami cyfrowymi. W trosce o przejrzystość regulacyjną trzeba by ustanowić takie przepisy o tych produktach, które byłyby łatwe w stosowaniu dla konsumentów, dostawców i prawników, tak by uniknąć trudności w odróżnianiu. Niestety uzgodniony tekst absolutnie nie spełnia tego wymogu. Kolejne prawno-redakcyjne niejasności znajdują się też w przepisach o rozpoczęciu terminu gwarancji (art. 9a ust. 3 ppkt (ii)), czy też o rozwiązaniu umowy (art. 13a ust. 1 w powiązaniu z art. 13b ust. 3).

Również nie zawsze udało się zachować równowagę między interesami dostawców a konsumentów. Jeżeli chodzi o przeniesienie ciężaru dowodu (art. 10 ust. 1a), Austria opowiadała się stale za 6-miesięcznym okresem, w którym ciężar dowodu obciążałby dostawcę. Przepisy o rocznym okresie przeniesienia ciężaru dowodu oraz o gwarancji w nieodpłatnych umowach w przypadku przetwarzania danych osobowych spowodują znaczne obciążenie dostawców. Natomiast praktycznie nieograniczone jednostronne prawo dostawców do zmiany treści osłabi pozycję konsumenta. W tym względzie należałoby – jak Austria wielokrotnie proponowała – wprowadzić kryterium, które należycie uwzględniałoby interesy konsumentów, np. kryterium racjonalnej akceptowalności zmiany dla konsumenta.

Ponadto przepisy wniosku ustawodawczego są ściśle powiązane z przepisami równoległych wniosków, które dotyczą określonych aspektów umownych elektronicznego handlu towarami i innych form zdalnej sprzedaży towarów; dlatego gwarancji w umowach o treściach cyfrowych nie należałoby właściwie rozpatrywać osobno.

Wspólne oświadczenie Łotwy, Litwy i Luksemburga do protokołu posiedzenia Rady

Szybko rozwijające się produkty cyfrowe, takie jak treści cyfrowe, są jednym z głównych czynników wzrostu gospodarki cyfrowej. Dlatego Łotwa, Litwa i Luksemburg (dalej „wspomniane trzy państwa członkowskie”) z zadowoleniem odnotowują, że dyrektywa ma jeszcze bardziej usprawnić funkcjonowanie jednolitego rynku cyfrowego, ponieważ ustanawia jednolite zasady ochrony konsumentów w odniesieniu do umów o dostawę treści cyfrowych. Wspomniane trzy państwa członkowskie są ogólnie zdania, że przedmiotowe podejście ogólne znajduje delikatną równowagę między różnymi interesami państw członkowskich oraz między wysokim poziomem ochrony konsumenta a probiznesowym otoczeniem. Dlatego wspomniane trzy państwa członkowskie popierają to podejście ogólne.

Niemniej wspomniane trzy państwa członkowskie pragną wyrazić wątpliwości co do niektórych aspektów zatwierdzonego dziś tekstu.

W kontekście problemów istniejących już w praktyce (związanych głównie z różnicami w regulacjach krajowych) zasada pełnej harmonizacji jest kluczem do dokończenia budowy dobrze działającego wspólnego rynku, zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorców. Dlatego wspomniane trzy państwa członkowskie wyrażają ubolewanie, że pierwotny wniosek ustawodawczy Komisji Europejskiej został rozwodniony, gdyż państwom członkowskim pozwolono zachować rozbieżne przepisy krajowe co do niektórych elementów dyrektywy, np. jeśli chodzi o okresy gwarancji, rozwiązywanie umów na czas nieokreślony oraz konsekwencje rozwiązywania umów pakietowych. W efekcie nie znikną bariery regulacyjne utrudniające handel transgraniczny, a przez to utrzyma się fragmentacja jednolitego rynku, niepozwalająca konsumentom i przedsiębiorcom odnosić korzyści z prawdziwie zintegrowanego jednolitego rynku cyfrowego. Jakiegokolwiek dalsze, nawet niewielkie odejście od uzgodnionego poziomu harmonizacji naraziłoby na szwank cel całej dyrektywy.

Wspomniane trzy państwa członkowskie zastrzegają sobie prawo, by bronić powyższych wątpliwości w przyszłych negocjacjach międzyinstytucjonalnych.